

De transitieplannen voor de overgang naar het nieuwe pensioenstelsel: beloftes WTP worden niet waargemaakt.

Volgens de Wet Toekomst Pensioenen (WTP) moeten de sociale partners (Werkgevers en Vakbonden) een transitieplan opstellen. Daarin schrijven ze wat de aard en de doelstellingen van de nieuwe pensioenregeling moeten worden. Ondertussen hebben de meeste sector pensioenfondsen hun transitieplannen gepubliceerd.

En hoewel de wet ook voorschrijft dat gepensioneerden betrokken moeten worden bij het vaststellen van de nieuwe regeling (hoorrecht) moet geconcludeerd worden dat sociale partners zich weinig hebben aangetrokken van de mening van de pensioenfonds-deelnemers.

Hoorrecht.

De gepensioneerden zijn niet bij dit proces betrokken, ze mogen achteraf hun mening geven. Dat is het zogenaamde hoorrecht voor de gepensioneerden. Maar dat heeft dan natuurlijk weinig zin meer. Als twee partijen onderhandelen over een contract en er komt daarna nog een derde partij bij die ook nog iets wil, dan is er weinig kans dat daar rekening mee gehouden wordt. Bij het ABP had de FNV onderhandelaar bij het bekendmaken van het transitieplan al meteen gezegd dat ze zich helemaal niets van de mening van de gepensioneerden zouden aantrekken!

Dat de gepensioneerden niet betrokken zijn bij het opstellen van de transitieplannen blijkt wel uit de inhoud van die plannen. Doorgaans is er wel veel aandacht voor de opbouw van vermogen voor de nog werkende pensioendeelnemers, “de actieven”. Maar zelden wordt er gekeken naar de uitkeringsfase. Het WTP pensioen is geen inkomensverzekering maar een beleggingsproduct. Koopkrachtbehoud voor de lopende pensioenen is dan alleen mogelijk als er voldoende beleggingsrendement is. Maar omdat de WTP nog steeds gericht is op een nominaal constant pensioen wordt er bij de meeste fondsen te weinig in aandelen belegd om de inflatie te kunnen volgen. Bij een aantal sectoren wordt er door de sociale partners vrolijk opgeschreven dat er een waardevast pensioen moet komen, maar geeft men tegelijk toe dat het bij het voorgestelde beleggingsbeleid niet haalbaar is. Om het vervolgens bij het pensioenfondsbestuur over de schutting te gooien met de opmerking “lossen jullie dat maar op” .

Ook bij het verdelen van de overdekking komen de gepensioneerden er bekaaid van af. Bij veel fondsen wordt voorgesteld dat gepensioneerden minder van de overdekking mee krijgen naarmate ze ouder zijn. Als er 10% te verdelen is, krijgt een deelnemer van 70 jaar dan wel 10% er bij, maar iemand van 85 jaar zou er maar 5% bij krijgen. En de actieven van onder de 67 jaar zouden er dan 12% bij krijgen. Zo krijgen de oudste deelnemers met de grootste indexatie achterstand de minste compensatie.

Of er veel te verdelen is moeten we overigens nog maar afwachten. Bij de discussie over de WTP was beloofd dat de pensioenen sneller omhoog zouden kunnen omdat er minder buffers nodig zijn. Maar ondertussen is de DNB (Nederlandse Bank) al weer begonnen met zekerheid op zekerheid en buffer op buffer te stapelen. Als je nu de verplichte reserves, de solidariteitsreserve, de spreidingsreserve en het compensatie depot bij elkaar op telt, kom je uit op ongeveer 20% aan vermogen dat in de buffers verdwijnt. Bij een gemiddelde dekkingsgraad van 120% is er dus voor veel fondsen niets te verdelen.

Kortom, de WTP maakt de beloftes die zijn gedaan van geen kant waar.